

वाट चालता चालता

खुणा पावलांच्या मंद, मऊ वाळूंत रेखून ।
वाट चालता चालता, कुठे गेलीस निघून ॥

उंच शिडे उभारून
ऐन वादळवाऱ्यांत
धुंद जवान गल्बते
किती निघाली तोऱ्यांत
परि आमंत्रण त्यांचे, दिले होते झुगारून ॥

होता किती तुज प्यारा
लडिवाळ हा किनारा
आप्तस्वकीय प्रेमळ
सुखी आनंदी गोकूळ
ऐन दुपारच्या वेळी कसे आले अंधारून ॥

अती सुबक बांधले
रम्य महाल रंगीत
सारे क्षणांत कोसळे
जाई मातीचे मातींत
एक खुणावतो तारा निळ्या आभाळामधून ॥

- डॉ. कुंदा जोशी
('राग कधी अनु राग' या कवितासंग्रहातून)